

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Pippa Roscoe

Érzéki bosszú

Natalie Anderson

Hat hónap vagy egy élet?

Kate Hardy

Udvariasan és civilizáltan

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Pippa Roscoe, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2022

Eredeti címe: *Virgin Princess's Marriage Debt* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Natalie Anderson, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2022

Eredeti címe: *The Innocent's Emergency Wedding* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Pamela Brooks, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2022

Eredeti címe: *Reunited at the Altar* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 113. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-554-1

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited™ vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Pippa Roscoe
Érzéki bosszú

ELŐHANG

Theo az órájára pillantott, melynek fehér számlapja szinte világított a holdfényben. Sofia késett. Nem ez volt az első alkalom, hogy a lány éjjel kiosont hozzá a méregdrága svájci internátusból, de ma valahogy mégis más volt, mint egyébként. Sofia azt mondta, meglepetése van számára, és Theo el sem tudta képzelni, mi lehet az.

Sofiát ismerve bármi. A lány igazi szabad szellem volt, érzelemvezérelt, titokzatos és ellenállhatatlan. Sok időbe telt, mire Theo el tudta hinni, hogy Sofia más, mint a többiek ebben az iskolában. A többiek, akiket gyűlölt.

Persze nem volt ostoba.

Tudta, hogy ő nem ide való. Nem csoda, hogy a többiek ezt folyamatosan éreztették vele. Mintha a szegény, házasságon kívül született ösztöndíjas tanuló valami ragályos betegséget terjesztene. Persze Görögországban, ahol az anyja családja felnevelte, sem volt jobb a helyzete.

Sajnos, a tanárok sem viselkedtek vele másként. Ha a legkisebb okot adta rá, azonnal dorgálást, megrovást kapott. De a tehetségét legalább nem tagadhatták. Theo már tizenhét évesen a világ legjobb egyetemeitől kapott ösztöndíjjánlatot, és ezt a világot sem akarta kockára tenni. Mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy soha ne kelljen visszatérnie arra a bizonyos szőlőbirtokra a Peloponnészosz félszigeten. Pénzügyekkel akar foglalkozni, az az álma, hogy bankár legyen. Szeretett volna egy olyan szép irodát, amilyen az anyja munkaadójának volt, a férfinak, aki Theo itteni megélhetési költségeit fedezte. Isten ments, hogy a mocsokban turkáljon egész életében, ahogy a nagybátyja és az unokatestvérei, akik melleleg egész gyerekkorában csúfolták!

Ezért nem ruházhatta meg azokat az itteni hólyagokat, akik nemcsak lenézték, de folyamatosan piszkálták. Nem akarta kockára tenni a jövőjét, amiért annyit dolgozott. Mert ő többet akart. Jobb életet az anyjának és magának. Amint leérettségizik itt, és befejezi az egyetemet, már senki nem meri kigúnyolni.

Ismét az órára pillantott, és nem értette, hol marad Sofia. Hol a csudában lehet? Hiszen rendszerint ő szokott ideérni először. A homlokát ráncolva nézett örül. Az éjszaka szinte természetellenesen nyugodt volt, mintha készülődne valami... Valami fontos és jelentőségteljes esemény.

Theo alig tudta elviselni a feszültséget. Nagyon várta már, hogy láthassa Sofiát. Szinte még mindig nem hitte el, hogy egy ilyen csodás lány érdeklődhet iránta. Ma éjjel összeszedi magát, és megmondja neki... Megvallja Sofiának az érzéseit. Hogy feleségül akarja venni, miután befejezi a tanulmányait. Másra sem vágyik, mint arra, hogy együtt legyenek, mint az elmúlt félévben. Sőt sokkal gyakrabban.

Sofia volt a ragyogó napsugár Theo sivár és sötét világában, ahol minden a túlélésről szólt. Gyűlölte a régi életét. Azt, ahogy az anyjával bánt mindenki, még a tulajdon családja is, amiért Theónak nem volt apja. Legalábbis hivatalosan nem. A biológiai apját a fiú nem ismerte, és nem is volt rá kíváncsi. Az ideköltözése egy új élet kezdete volt, egyszeri és megismételhetetlen lehetőség egy házvezetőnő fia számára.

Szentül megfogadta, hogy egy percre sem feledkezik meg a céljairól... Aztán mégis pontosan ez történt, amikor először Sofia szemébe nézett. Abba az áthatóan kék szempárba, mely mindig csillogott az életörömtől és a kalandvágytól.

Valahányszor találkozott a pillantásuk, Theo szíve ugrott egy nagyot. Attól a perctől kezdve az élete több volt, mint feladatok és leckék sorozata. És a szívdobogás egy hajszálnyit sem hagyott alább, akárhányszor találkoztak is. A fiú mindig ugyanazt az örömteli izgalmat érezte.

Balról valami zörejt hallott, és összerezsent. Egész testében megfeszült.

– Mondták, hogy itt talállak.

Legnagyobb megdöbbenésére nem Sofia édes hangját hallotta, hanem az iskola igazgatóját. Theo szívét jeges, hideg kéz szorította marokra.

Nem mozdult, levegőt venni is alig mert. Valósággal rosszul lett a gondolattól, hogy rajtakapták, amint a tilosban jár. És még jobban aggódott a lány miatt. Mi lehet vele?

– Mi történt? Miért van itt, uram? – kérdezte az igazgatótól, aki sosem rejtette véka alá a vele kapcsolatos ellenérzéseit.

– Az történt, hogy végre elkaptalak. Tényleg azt hitted, nem lesz következménye annak, hogy felhajtottál a kocsimmal a tornacsarnok tetejére?

Theo a fejét rázta.

– Nem tudom, miről beszél, uram. Sosem tettem ilyet.

Az igazgató egy szavát sem hitte, lerítt róla. A fiút elöntötte a hideg verejték.

– Hol van Sofia?

– A hercegnő hazatért Iondorrára.

– Hercegnő? Hát ezt meg miért mondja?

– Hát nem árulta el neked?

– Mit? Kérem, uram...

– Végül is mindegy. Ő elment, te pedig életed végéig megemlegeted ezt az utolsó csínytevéseidet.

– Mr. Templeton, esküszöm, hogy egy ujjal sem értem az autójához – erősködött a fiú.

– Valóban? Akkor vajon mit keresett az iskolai sálad a Mini Cooperem alatt?

– Képtelenség! Az nem lehet az én sálam, hiszen...

Hirtelen elhallgatott, mert rájött, hogy utoljára akkor volt a kezében a sálja, amikor Sofia nyakába tette, mert a lány fázott. Sofia hazudott volna neki? Elhallgatta, hogy hercegnő, és felültette? Hát ő sem külön, mint a többiek, és csak gonosz tréfát űzött vele? Igen, csak így történhetett, hiszen rajta kívül senki sem tudta, hol lesz Theo ma éjjel. És ő volt az, aki mindenáron titokban akarta tartani a kapcsolatukat. Meg az is, aki azt mondta Theónak, hogy meglepetése van számára. Semmi kétség, Sofia a felelős az iskolai csínytevésekért! Sőt az is lehet, hogy nem véletlenül ejtette el Theo sálját, hanem szándékosan hagyta ott, mert így akarta bűnbakká tenni őt.

Lehet, hogy az összes bántalmazója közül ő a leggonoszabb, hiszen ő intézte el, hogy kirúgják az iskolából, és mindent elveszítsen.

1. FEJEZET

Párizs, tíz évvel később

Sofia de Loria, Iondorra hercegnője a kilátást fürkészte. Kevés csodálatosabb látvány van annál, mint amikor a nap lebukik Európa legszebb, legromantikusabb fővárosának háztetői mögött.

A sors ironiája, hogy épp ma találkozik a férfival, akivel élete hátralévő részét leéli majd. Bár a romantikának ehhez nem sok köze van. Sofia keserűen elmosolyodott. A házasság nem szerelemből, hanem egy közvetítő útján, a családi és az állami érdekek mentén köttetik majd meg.

A légfrissítő jázminillatot árasztott, és erről Sofiának eszébe jutott az iondorrai palota. Ó, hogy szeretett volna otthon lenni, ledobni magát az ágyára, és összekucorodni a meleg takaró alatt! Már túl régóta úton volt, diplomáciai küldetésen helyettesítette az apját, aki mindinkább visszavonult a politikától. Amihez egyébként Sofiának sem volt sok kedve.

Elszakította pillantását az álomszép Luxembourg-kerttől. Tegnap még Prágában volt, két nappal ezelőtt pedig Isztambulban. A ma esti álarcosbálra készült ruhájában alig tudott mozogni. A szűk fűző, amiben nem kapott levegőt, egészen felnyomta a mellét, az aranyos szövetből készült bő szoknyára pedig mintha súlyokat erősítettek volna, annyira nehéz volt. Épp a megfelelő öltözet a mai napra!

Ez az álarcosbál tökéletes alkalmat biztosít, hogy három lehetséges vőlegényjelölttel is találkozzon, anélkül hogy a sajtó felfigyelne rá. A világ ugyanis már régóta visszafojtott lélegzettel várta, hogy valaki újra oltár elé vezesse az iondorrai Sofia hercegnőt, a fekete özvegyet, ahogy a bulvársajtó az elmúlt években becézte, mivel a férje halála óta mindig feketét viselt. Antoine immáron négy éve nem volt az élők sorában, és a hiánya még mindig fájt. Természetesen nem annyira, mint az elején, de teljesen nem múlt el a fájdalom. Pedig nem voltak szerelmesek. Antoine csak a barátja és a bizalmasa volt, aki mindent tudott az apja betegségéről, és segített palástolni azt. Ő volt Sofia fő támasza, miután kiderült, hogy sokkal hamarabb el kell foglalnia a trónt, mint eredetileg gondolta.

Sofiának hiányzott férje rendíthetetlen nyugalma, megértése és támogatása. Antoine egy Le Mans-i, jótékonyági célból rendezett autóversenyen veszítette életét egy szörnyű baleset következtében, ahová túl későn érkezett meg a segítség.

És még csak azt sem engedhette meg magának, hogy elmerüljön a bánatban. Ma este semmiképpen. Antoine lenne az első, aki megértené, miért kell újra megházasodnia. Hiszen ezt diktálja az ország érdeke. Az apja egészségi állapota egyre hanyatlik. A tanácsnak igaza van, ha bármi hír kiszivárog a betegségéről, az komolyan veszélyezteti az ország stabilitását. Kivéve, ha előbb ország-világ elé tárják a fényes jövő bizonyítékát, méghozzá egy királyi álomesküvő formájában. És egyidejűleg biztosítják a népet arról, hogy az uralkodói vérvonallal nem ér véget Sofiával.

Nem Antoine hibája volt, hogy nem született gyermekük. Ő igazán próbálkozott, de végül kiderült, hogy Sofia nem tudja rászánni magát a házasság elhálására. Persze az okokkal is tisztában volt. Egyetlen férfi iránt érzett csak olyan ellenállhatatlan, perzselő szenvedélyt, amitől kis híján esztét vesztette. És ez a férfi nem Antoine volt.

Nem telt bele sok idő, és a férje máshol kereste azokat az örömeket, amelyeket Sofiától nem kaphatott meg. Természetesen igen diszkréten járt el. Időnként eltűnt néhány napra, majd amikor visszatért, egy-egy drága ajándékkal lepte meg Sofiát. Aki egyáltalán nem érzett féltékenységet, sőt. Inkább sajnálta a férfit, aki ugyanúgy fogoly volt ebben az aranykalitkában, mint ő. A kötelesség, a szenvedélymentes házasság foglya.

Most pedig itt áll ő egy új házasság küszöbén. Hát nem kész örület, hogy ugyanazt csinálja, amit egyszer már megtett, mégis titkon abban bízik, hogy más lesz a dolog kimenetele?

- Készen áll? – hallotta a háta mögül Angelique, a házasságközvetítő hangját.
- A rapid randi királyi változatára? – kérdezett vissza nagyot sóhajtva Sofia. – Hát persze. Angelique elmosolyodott.
- Biztos benne, hogy ezt akarja? Még mindig lemondhatjuk, és próbálkozhatunk másképpen...
- Ezek szerint lemond a busás sikerdíjáról? Nem hiszem, hogy bölcs döntés.
- Túlélem, fenség. Szeretném, ha úgy érezné, van választása.

Mindketten tudták, hogy ez nem így van. Sofia az ablakra pillantott, mintha menekülőutat keresne, mintha abban reménykedne, hogy madárrá változhat, és elröppenhet innen. Nyomasztotta az érzés, hogy a mai estét követően az élete gyökeresen megváltozik. Úgy érezte, egy szakadék szélén áll, de nem látja, pontosan hol is van a perem. Emiatt düh fojtogatta. Dühös volt, igen, mert annyi áldozatot hozott már, de nem volt elég. Semmi sem volt elég, mindenki újabb áldozatokat vár tőle. A haragját persze ajánlatos volt elnyomni. A hercegnők nem dühöngenek. Csak kedvesen mosolyogva az oltár elé vonulnak.

- Esetleg szeretne egy motivációs beszédet hallani, fenség?

Sofia elmosolyodott.

– Csak kívánnia kell, és én előadom a megfelelőt. „A rettenthetetlen” stílusában szeretné, esetleg Churchill-módra, vagy inkább fakadjak dalra, és énekeljem el Beyoncé-tól a *Run the World*-öt?

– Bármelyik lehet, csak a skót akcentust hagyja el, kérem. – Sofia még mindig szomorúan mosolygott. – De hogyhogy nincs egy olyan beszéde, ami direkt nekem íródott?

– Már hogyne lenne! – Angelique komolyan nézett rá. – Maga csodás királynő lesz, valóságos áldás Iondorra népének. És meglátja, olyan férjet kap, aki szeretni és tisztelni fogja, ráadásul még segíti is az országa kormányzásában. Tiszta szívemből kívánom, fenség, hogy megtalálja azt az embert, aki méltó önhöz. Mindhárom jelölt alkalmasnak tűnik a feladatra, a maga nemében mindhárom tökéletes. Tudják, milyen kötelezettségek hárulnak egy uralkodóra, és készek rá, hogy mindenben támogassák önt. És most itt az idő, fenség!

- Hogy elinduljunk a bálba, jó tündér?

– Nem. Hogy levegye a megboldogult első férje gyűrűjét.

Sofiát heves lelkifurdalás fogta el, de megtette, amire Angelique kérte. Ha valaki, Antoine igazán megértette volna. Ahogy az öltözőasztalkára tette a gyűrűt, úgy érezte, a múltja egy darabjáról kényszerül lemondani.

Iondorrá gondolt, erre az Olaszország, Franciaország és Svájc között megbúvó kis fejedelemségre. A hazájára, amiért minden áldozatot képes meghozni. Erre nevelték. Emiatt hagyta ott tizenhét évesen olyan sietve a bentlakásos iskolát.

Sofia kihúzta magát. Büszke volt az országára, ahogy az anyák büszkék a gyermekeikre. És nem vesztegethette az idejét önző és lehangoló gondolatokra. Erről már évekkal ezelőtt lemondott, ahogy a személyes boldogságáról is.

Szegény kis hercegnő! – csúfolódott vele egy belső hang, ami furcsamód nagyon hasonlított egy fiú hangjára. Egy fiúéra, akibe egykor, nagyon fiatalon halálosan beleszeretett. Akinek hazudni kényszerült, és akit el kellett hagynia, mert ezt kívánta a palota érdeke. És akire most végképp nem lenne szabad gondolnia.

Mert egyetlen dolog számít: Iondorra. A mostani álarcosbál a következő lépés a trón felé vezető úton.

A három vőlegényjelöltet hozzáértők alaposan átvilágították, és mindhárom tökéletesen alkalmas rá, hogy egy uralkodónő társa legyen. Vagyis már csak annyi a dolga, hogy válasszon közülük. Hogy kiválassza azt, akivel le akarja élni az életét. Nem számít, hogy ezt az embert már megtalálta egyszer. Még ott, a bentlakásos iskolában. A romantikus ábrándok ideje lejárt. Az igazi hercegnők nem várhatják, hogy eljön értük az ő hercegük azon a bizonyos fehér lovon...

Theo Tersi körülnézett a hatalmas párizsi bálteremben, és vett egy mély lélegzetet. Amit rögtön meg is bánt, mert a levegőt megtöltő parfümillat valóságos támadás volt az érzékei ellen. Hirtelen ellenállhatatlan késztetést érzett, hogy elmeneküljön innen, végül mégis maradt. Valójában nem

volt más választása.

– Hahó, cimbora, itt vagyok! – harsant fel mellette egy ismerős, ámde nem túl lelkes férfihang, majd az üdvözlést hangos sóhaj követte.

– Ennyire azért nem kellene megjártszanod a jókedvet – felelte Theo, miközben a tömeget fürkészte, mintha keresne valakit. – A nagy Sebastian Rohan de Luen csak nem fog unatkozni egy ilyen helyen! Nézz csak körül, mennyi gyönyörű nő...

– Hát ennyire felszínesnek gondolsz?

– Nem, csak ennyire unott volt a hangod. Pedig itt aztán igazán kedvedre szórakozhatsz.

– Szerintem meg ki kellene verned a fejedből ezt az örültséget! Menjünk innen, amíg nem késő!

Theo odafordult a legjobb barátjához, az egyetlen emberhez, aki kitarzott mellette azután is, hogy a világ másodszor is összeesküdött ellene. Épp egy fontos üzleti megbeszélése volt Sebastiannel, amikor megkapta azt a bizonyos telefonhívást a kórházból. Az anyja vizsgálati eredményei sokkal rosszabbak voltak a vártnál, és Theo lába alól akkor csúszott ki másodszor is a talaj...

Sebastian nemcsak hogy habozás nélkül aláírta a szerződést, ami megmentette Theót a hitelezőtől, de a rendelkezésére bocsátotta a magángépét, amellyel így haladéktalanul Görögországba repülhetett. Sebastian nélkül mindent elveszített volna: a borászatot, az otthonát, sőt talán az anyját is. Így lettek üzletfelekből jó barátok, és Theo végtelenül hálás volt a sorsnak, hogy rátalált erre az emberre.

Ám gyarapodó vagyona és látványos üzleti sikerei ellenére sem tudta elfelejteni azt a lányt, aki sok éve csúnyán átverte, és pusztá szeszélyből tönkretette az életét. Ha Sofia nincs, sosem rúgják ki a svájci elitgimnáziumból. Neves egyetemek versenyeztek volna érte, és Theo már ifjúkorában játszi könnyedséggel megkereshette volna azt az összeget, amelyből kényelmes életet biztosíthat az anyjának.

Nem vesztett volna el mindent egy szempillantás alatt.

Ez a traumatikus élmény megviselte, megváltoztatta. Nem létezett többé az a naiv, szerelmes fiatalember, aki tizennyolc évesen volt.

Ha nem találkozik Sofiával, egészen más irányt vett volna a sorsa. Megragadhatta volna a kínáló lehetőségeket, és már egészen korán sínre került volna az élete.

Sofia azonban tönkretette. Nemcsak hazudott neki, de csapdába csalta, és befeketítette. Olyan dolgokat varrt a nyakába, amelyeket nem követett el. És mindezt pusztá szórakozásból, rosszindulatból.

Nem sokkal később Theo olvashatta az eljegyzése hírét az újságban, ami újabb csapás volt sebzett szívének. Hogy tehette vele ezt azok után, hogy annyira...

Gyorsan elhessegette a gondolatot. Erre a szóra nem szabad még gondolnia sem. Józannak kell maradnia, hogy helyes döntéseket hozhasson.

– Hosszú évekig vártam rá, hogy ez a gyötrő bosszúvágy enyhüljön egy kicsit – sóhajtotta.

És közben persze lefeküdt minden nővel, aki az útjába került, és egy kicsit is alkalmasnak tűnt rá, hogy feledtesse vele Sofia emlékét. Mindhiába.

– Azért nemcsak vártál, de tettél is érte – jegyezte meg kajánul Sebastian. – Nem véletlen, hogy olyan sokat forgott a neved a bulvárlapokban.

– Csak nem irigykedsz?

– Persze hogy irigykedem! Hogy őrizzem így meg a hírnevemet, amit javíthatatlan szoknyapecéként szereztem, ha folyton a háttérbe szorítasz.

Összenevettek.

– Ha már itt tartunk... – ragadta magához a szót ismét Sebastian. – A húgom sajnos még mindig nem fogta fel, hogy a szíved nem lehet az övé.

– Nincs szívem, szóval senkié sem lehet – felelte keserűen Theo. – Majd beszélek Mariával. Abban reménykedtem, idővel megoldódik a dolog, de ha nem...

– Figyelj, cimbora, én pontosan tudom, hogy sosem bátorítottad. – Sebastian a barátja vállára tette a kezét. – Csak tudod, a húgom még mindig nagyon...

– Jól van. Gondom lesz rá. És ígérem, nagyon kedves és türelmes leszek – ígérte Theo, aki

kifejezetten kedvelte Mariát.

Ám mostanáig nem sikerült megértetnie a lánnyal, hogy nincs esélye nála. Na majd ma este! Ha most minden a tervek szerint alakul, akkor Maria is feladja a hiábavaló próbálkozásait.

Sebastian visszaillesztette arcára a maszkját, aztán elvegyült a vendégek között.

Theo elvett egy pohár habzóbort egy közeledő pincér tálcájáról, de csalódnia kellett, mert nem volt igazán jó. Egek, mit meg nem adott volna most egy pohár whiskyért!

Körbehordozta pillantását a bálteremben egybegyűltek pompás jelmezein. Hát igen, itt minden és mindenki csak úgy búzlik a pénztől. A rendezvény is bizonyára egy vagyona került. A teremérlet, a személyzet, az ételek és a csapnivaló, ám ettől még bizonyára méregdrága borok... Ha mindezek árát összeadja, az összegből valószínűleg a felszínen lehetne tartani vagy ezer fuldokló kisvállalkozást az elkövetkező egy évben. Na de az ünnepeltnek és a kedves családjának ez valószínűleg eszébe sem jut.

Theo igen jó volt a becslésben. Hosszú ideig rákényszerült, hogy minden döntést alaposan mérlegeljen, minden beszerzést kétszer is megfontoljon, szóval nem csoda, hogy tökélyre fejlesztette ezt a képességét.

Meg más képességeit is. Hosszú évek munkájával elérte, hogy ő lett az egyik legismertebb bornagykereskedő a világon, aki ráadásul a görög bor népszerűsítése terén is elévülhetetlen érdemeket szerzett. Ennek ellenére továbbra is kívülállóként kezelték ebben az üzletágban. Körülbelül annyira volt népszerű, mint a csavaros kupak feltalálója a parafa dugót gyártók körében.

Az üzleti sikereit megelőzően egyetlen itteni vendég sem állt volna szóba vele. Theo ezért úgy állt bosszút, hogy úgy tett, mintha észre sem venné az előkelő hölgyek epekedő pillantásait. Ez persze nem volt nehéz, mert tizenhét éves kora óta hidegen hagyták a nők.

Azóta nem érzett igazi szenvedélyt. Testi vágyat meg izgalmat természetesen igen, és meggyőzte magát, hogy ennél többre nincs is szüksége. Mert legutóbb, amikor elvakította a szerelem, nagy csapás érte. Egyszerre befellegzett az összes álmának és reményének. Akárcsak az anyja álmainak és reményeinek.

Most azonban eljött az ideje, hogy szembenézzen a múlt kísértetével. Emlékeztette magát, hogy ő nem szörnyeteg, tehát nem szabad olyan kegyetlennek lennie, amilyen a lány volt vele.

Mintha csak érezné barátja lelki tusáját, Sebastian visszatért hozzá, és kérdően pillantott rá.

– Kap tőlem egy esélyt – mondta komoran Theo. – Ha bocsánatot kér azért, amit velem tett, akkor eltűnök a színről, és békén hagyom.

De ha nem, akkor Sofia de Loria megfizet azért, amit elkövetett, és azt is megbánja, hogy valaha találkoztak.

2. FEJEZET

Amikor Sofia lemondó mosollyal elfordult a második vőlegényjelölttől is, minden bátorsága elhagyta. Sem ez a fickó, sem az első nem rúghat labdába nála. Vajon azért, mert túlságosan nagyok az igényei? Micsoda lehetetlen helyzet! Egyáltalán nincs kedve férjhez menni, még sincs más választása.

A bálterem végébe húzódott, elbújt a tömegben, és a táncoló párokat figyelte. A társalkodónőjének kimenőt adott, hogy nyugodtan beszélgethessen a kiszemelt férfiakkal. Az álarca aranyszínű széle dörzsölte a homlokát, de ennyi kényelmetlenséget szívesen elviselt cserébe azért, hogy így senki sem ismerhette fel.

Micsoda ironiája a sorsnak, hogy hercegnő léteire itt bujkál, és árulja a petrezselymet, mint egy történelmi romantikus regény hősnője, aki már alig várja, hogy egy jóképű herceg kivezesse a félhomályból a terem fényesen megvilágított közepére. De ez valójában nem az ő története. Valójában ő a hercegnő, és sajnos az első két vőlegényjelöltnek nagyon más elképzelései voltak a közös életükről, mint neki.

Sofia valójában sosem akart hercegnő lenni. Nem is viselkedett úgy soha, mintha az lenne. A szülei azért is száműzték álnéven abba a bentlakásos iskolába, hogy Londorrában ne legyen több szalagcím a kis hercegnő csínytevéseiről. A származását biztonsági okokból természetesen titokban tartották. Sofia ezt egyáltalán nem bánta, sőt. Így legalább neki is normális élete lehetett, mint a többi gyereknek. Ám ez a rövid kirándulás a hétköznapi életbe végül veszélyes vakvágánynak bizonyult.

Hirtelen különös érzése támadt: mintha figyelné valaki. Hozzászókkott a nyilvánosságához, tehát ahhoz is, hogy megbámulják, ez most mégis más volt. A szívverése felgyorsult, a hátán hideg futkosott. Libabőrös lett az egész teste. Egyszerűen nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy valaki figyeli. És követi.

Bosszúsan hordozta körbe a pillantását a teremben, szemügyre vette az álarcos, jelmezt viselő vendégeket, akik vagy táncoltak, vagy beszélgetésbe merültek. Látszólag senki sem figyelt rá.

Lerázta magáról a különös érzést, ugyanúgy, mint korábban a balsejtelmet, hogy ma este történik valami, ami kihatással lesz az egész életére. Angélique-et keresve ismét körbenézett. A házasságközvetítő elment felkutatni a harmadik jelöltet, de Sofia nem látta sehol.

A zenekar közben egy ismert keringőt kezdett játszani, és Sofiát elfogta a nosztalgia.

Csak remélhette, hogy a harmadik jelölt telitalálatnak bizonyul, mert most már tényleg muszáj lesz férjhez mennie. Az országa és a népe érdekében.

Egy pincér habzóborral kínálta. Noha Sofia szerette volna megőrizni a józanságát, mégis elvett egy pohárral, és belekortyolt a hús, gyöngyöző italba.

Épp elhatározta, hogy Angélique keresésére indul, amikor megint megborzongott. Valaki a háta mögé lépett, egészen közel, mert érezte a teste melegét. Orrát fanyar, fás-citrusos illat csapta meg. Egész más volt ez a parfüm, mint azok a művi, édeskés illatok, amelyeket az itteni férfiak többsége használt.

Sofia megfordult, mire a férfi mélyen meghajolt előtte. Amikor felegyenesedett, és a karját nyújtotta, Sofia látta, hogy az arcát hófehér maszk borítja. A férfi fejével a táncparkett felé intett, inkább kihívón, mint kérdően.

Sofián egy ismerős és mégis fájdalmasan távoli érzés lett úrrá. Meglegyintette a kamaszos dac, a gondtalanság és még valami. Mintha csak megbabonázták volna, egyetlen szó nélkül tette kezét a férfi kezébe. Amikor az erős ujjak összezárultak az ujjai körül, és az ismeretlen némán a parkettre vezette, ugyanaz a különös szédülés fogta el, mint amikor azt képzelte, hogy egy szakadék szélén áll.

A férfi olyan lendülettel perdítette maga felé, hogy egyik kezét akaratlanul is az izmos mellkasra

helyezte, nehogy nekiessen.

A vékony ingen át érezhette az idegen bőrének melegét. Ettől hirtelen őt is elöntötte a forróság, majd végigbizsergett a teste az izgalomtól. El akarta húzni a kezét, de a férfi megakadályozta, mert rátette a sajátját. A bőre napbarnított volt, az ujjai karcsúak, mégis erősek.

A zenekar új számba kezdett. A magas ismeretlen elhúzta Sofia kezét a mellkasáról, és felvették a hagyományos keringőpózt. Sofiát ismét elöntötte a forróság, de volt még ott valami más is, ami összezavarta, és amitől elakadt a lélegzete. A férfi keze, mely a hátán nyugodott, jóval lejjebb helyezkedett el az illendőnél. Legfőképpen ahhoz képest, hogy idegenek voltak. Volt valami birtokló a mozdulatban, ami vágyat ébresztett benne, ami felkorbácsolta az érzékeit.

Ami ugyebár teljes képtelenség. Hiszen hogyan is kívánhatna egy vadidegent.

A férfi szorítása erős volt, szinte parancsoló, és ez tetszett Sofiának. Ritkán adatott meg neki, hogy megszabadulhasson a felelősség terhétől, hogy átadhassa azt valaki másnak. Mivel még mindig viselte az arcát eltakaró maszkot, a férfi nyilván nem tudta, kicsoda ő. Ha tudná, hogy hercegnő, aligha viselkedne ilyen magabiztosan...

Hirtelen elöntötte a megkönnyebbülés. Jó érzés volt, hogy végre ön maga lehet, hogy nem a leendő államfőt és a szomorú özvegyet látják benne. Most csak Sofia volt, egy fiatal nő, aki élvezte, hogy egy jóképű férfival táncolhat. Mert az, hogy az ismeretlen jól néz ki, az álarca ellenére is nyilvánvaló volt. Emellett magas, széles vállú és roppant magabiztos.

Sofia szíve izgatottan kalapált, és várakozón nézett fel, abban a reményben, hogy a pillantása találkozik a táncosáéval.

Mivel csalódnia kellett, a férfi profilját tanulmányozta, igyekezett magába szívni a látvány minden egyes apró részletét. Ekkor tűnt fel neki, hogy a táncosa görcsösen a terem egy távoli sarkába néz. Hogy szándékosan elfordul tőle, és az egész tartása hidegséget, elutasítást sugároz. Mintha ellenére lenne, hogy megérintse Sofiát. A hercegnő megsédült. Úgy érezte, mintha becsapták volna az érzékei. Miként is képzelhette, hogy egyszer csak megjelenik érte is a herceg a fehér lovon, és csókjával felébreszti Csipkerózsika-álmából.

A férfi ekkor szorosabban megmarkolta a kezét és a derekát, mintha csak megérezte volna, hogy menekülni akar. De még mindig nem nézett rá. Jó táncos volt, ügyesen vezetett, Sofia boldogan táncolt volna vele az idők végezetéig, ha az ismeretlen nem viselkedik vele közben ilyen ridegen és lekezelően. Ráadásul egy szót sem szólt, amitől csak még furcsább volt ez az egész helyzet. Pedig talán a szavak megtörték volna ezt a bizarr varázst. Sofia gyanította, hogy pontosan erre lenne szükség. A varázs megtörésére. De a férfiban volt valami nagyon ismerős, ami mélységesen zavarba ejtette.

Olyan érzése támadt, mintha ismernék egymást, pedig fogalma sem volt róla, ki ez az ember.

Vajon mi lesz, ha véget ér a tánc? Akkor ránéz a férfi? Esetleg mond is valamit? Vagy csak eltűnik némán, és vissza se néz?

Sofia várta ezt a pillanatot, ugyanakkor rettegett is tőle.

Amikor eljött a tánc vége, a férfi mélyen meghajolt.

A következő pillanatban találkozott a pillantásuk. Sofia összerezzent, ahogy a fekete, kifejező szempárba nézett, a szempárba, amelyet olyan jól ismert. Egyszerre olyan harag járta át, hogy levegőt is alig kapott.

Hát persze!

Theo Tersi.

Theo attól tartott, hogy a sok pompás jelmezt viselő álarcos hölgy között meg sem ismeri majd Sofiát. Majdnem elveszítette a türelmét, de szerencsére uralkodott magán. Mert ennek ma kell megtörténnie. Ó, milyen régóta vár erre a pillanatra!

De nem kellett volna félnie. Amikor észrevette őt a terem végében, mintha villám csapott volna belé, olyan érzés volt. Nem tervezte, hogy táncolni fog vele, ez egy hirtelen ötlet volt. Biztosra vette, hogy a lány nem ismeri fel. Ha nem néz a szemébe tánc közben, akkor nem.

Csúf árulása óta Sofia a jelek szerint egyetlen gondolatot sem pazarolt rá.

Hogy a karjában tartotta, mégsem nézett rá, maga volt az édes gyötrelem. Pedig szeretne volna az övébe fúrni a tekintetét. Szeretne volna kifejezni a dühét és a csalódottságát. De amikor a pillantásuk végre találkozott, nem tudott mást tenni, csak némán szitkozódni, annyi érzelem sugárzott Sofia zafírkék szeméből.

Évekig azt gondolta, a legkevésbé sincsenek rá hatással a hercegnő bájai. Azt hitte, Sofia árulása megölt benne minden érzést, minden vágyat. De most, hogy tánc közben összesimult a testük, rá kellett jönnie, hogy csak ámította magát. Mert ugyanúgy kívánta Sofiát, mint akkor régen, tizenhét évesen.

Legalábbis addig a pillanatig, míg a lány fel nem ismerte, mert akkor kiült az arcára a döbbenet. Most már tudta, ki áll előtte.

Theo éppen szóra nyitotta volna a száját, amikor Sofia felkapta a ruhája szélét, sarkon fordult, és futásnak eredt. Egy szempillantás alatt eltűnt a tömegben. De ilyen könnyen nem szabadul tőle! Theo egy másodpercre meglátta díszes ruháját és aranszőke haját megvillanni a nyitott teraszajtóban, mely a bálteremből a sötét kertbe vezetett.

Alig észrevehetően elmosolyodott, majd előhúzta a mobilját, és miközben Sofia nyomába eredt, bepötyögött a telefonba egy üzenetet valakinek, aki már készenlétben állt, és várta ezt az sms-t.

Mert ha nem kér belátható időn belül bocsánatot tőle, Sofia de Loria hamarosan keservesen meg fogja bánni, hogy akkor régen lóvá tette.

A kert sötétjébe kilépve Theo csaknem nekiütközött Sofiának. Nem számított rá, hogy ilyen gyorsan megtalálja.

– Mit keresel te itt? – méltatlankodott a lány.

– Kifogásod van talán ellenem? Nem érted, hogy keveredhet egy ilyen bárdolatlan fattyú a kékvérű barátaid közé?

– Hogy mi? – Sofia csodálkozva vontta össze a szemöldökét. – Miket beszélsz? Sosem érdekelt senki származása. Én nem az alapján ítélem meg az embereket.

– Na ne mondd! Én meg esküdni mertem volna rá, hogy a biztonsági embereitek genetikai tesztet végeznek, és csak azt engedik be, aki igazoltan nemesi családból származik.

– Ostobaságokat beszélsz.

– Ostobának tartasz? Hát ez jó!

Theo dühösen letépte az arcáról a maszkot, és a földre dobta.

Sofia egy percig némán bámulta, és a férfi kihasználta ezt az időt, hogy ő is jól megnézzze magának. Már a kamasz Sofia is lélegzetelállító jelenség volt, de felnőttkorára páratlan szépség lett belőle. Az arca nem volt már olyan kerek, jobban kiemelkedtek a járomcsontjai. Dús, aranszőke haja ékszerként csillogott a holdfényben, maszkja fölött a sötétszőke szemöldök tökéletes íve látszott.

Kék szeme ugyanolyan dühösen villant, mint régen, amikor kijött a sodrából. Vagyis ő is haragudott Theóra.

Sok év telt el, mióta utoljára találkoztak, mégis olyan ismerősnek tűnt ez a helyzet. Mintha még mindig létezne az a láthatatlan kötelék, amely összefűzi őket. Theo alig tudta megállni, hogy kinyújtsa a kezét, és megérintse. Vágyott rá, hogy magához húzza és megcsókolja. Hogy csillapítsa azt az erős, elemi vágyat, amelyet kizárólag iránta érzett. Kívánta őt kimondhatatlanul, de erőt vett magán. Tudta, ellen kell állnia a kísértésnek.

Sofia minden egyes lélegzetvételnél érezte, milyen szűk a ruha fűzője. Valóságos sokként érte Theo felbukkanása. Nem tudta volna megmondani, hogy a megdöbbenése vagy a dühe erősebb. Felnőtt férfiként Theo még mutatósabb volt, mint kamaszként. Már álarcban is magára vont a női tekinteteket, anélkül meg egyenesen ellenállhatatlan volt.

Már annak idején is magasabb volt minden fiúnál az iskolában, azoknál is, akik a felsőbb évfolyamokba jártak. Sofiának egészen hátra kellett hajtania a fejét, ha a szemébe akart nézni. A szemébe, mely oly fekete volt, mint az éjszaka. Az arcán borosta sötétlett. Jellemző rá, hogy csak azért sem alkalmazkodik, gondolta Sofia. A többi férfi a bálon vagy szakállt viselt, vagy teljesen

simára borotválta az arcát. Theo persze nem volt hajlandó beállni a sorba.

A férfi most sóhajtott egy nagyot, és a hajába túrt. Sofia legszívesebben követte volna a példáját. Egy pillanatig eljátszott a gondolattal, hogy átöleli és magához húzza. Forró vágy öntötte el, pedig tudta, hogy soha nem engedhet ennek a készítésnek. Sőt tulajdonképpen éreznie sem lenne szabad semmi ilyesmit.

A férfi megvetően fújta egyet, aztán tetőtől talpig végigmérte. Nyilván azért, hogy összezavarja, és Sofia legnagyobb bosszúságára ez sikerült is neki.

– Nos, ha nincs semmi más mondanivalód...

Sofia elhatározta, hogy véget vet ennek az együttlétnek. Nincs ideje erre. Ma este végképp nincs. Még találkoznia kell Joachimmal, a harmadik vőlegényjelölttel, aki az utolsó reménye. Nem ácsoroghat itt, mint egy kőszobor, a múlt és a jelen határán.

Elfordult, Theo azonban utánanyúlt, és elkapta a csuklóját. Gyöngéd volt a szorítása, ugyanakkor mégis eltökélt. Sofia bőre belebizsergett az érintésébe. Kis híján nekiesett a férfinak, bele kellett kapaszkodnia a másik kezével, hogy meg ne tántorodjék.

Megkockáztatott egy pillantást az arcára, ami veszedelmesen közel volt az övéhez. Theo ajka, mely régen olyan készségesen húzódott vidám mosolyra, most gyanakvón, lekicsinylően lefelé görbült. A szemében elfojtott harag villámlott. Jól van, gondolta Sofia. Így legalább összpontosíthat a saját dühére. Sokkal jobb, mintha megadná magát azoknak az érzéseknek, amelyek a szívében ébrednek.

– Azt hiszem, tartozol nekem egy bocsánatkéréssel – mondta Theo.

– Bo... bocsánatkéréssel?

A lány hebegett-habogott, mint egy rémült bakfis. Hiába a sokéves kommunikációs képzés, a tanult máz lehámlott róla egy pillanat alatt.

Természetesen tisztában volt vele, hogy Theo megérdemli a bocsánatkérést. Sokkal többet is annál. A teljes magyarázatot. De még mielőtt egy szót is szólhatott volna, a férfi folytatta:

– Nem értesz egyet velem?

– Nem erről van szó, én...

– Tudod, mit sajnálok a legjobban? Hogy egyetlen pillanatig sem kételkedtem benned, amikor sok évvel ezelőtt ott vártalak a sötétben. Azután sem, hogy vagy két órát késtél. Eszembe sem jutott, hogy nem fogsz eljönni. Úgy viselkedtem, mint egy szerelmes kamasz, ami nem véletlen, hiszen az voltam. És még később is, miután az igazgató felelősségre vont a sálam miatt, amit a kocsijánál hagytál, csak miattad aggódtam. Azon izgultam, nem történt-e valami bajod.

Sofia arca égett a szégyentől. Hosszú évekig töprengett rajta, vajon mi történhetett Theóval. A valóság azonban egészen másképpen festett, mint gondolta, efelől azonnal meggyőzte a férfi hangjából kicsendülő keserűség.

– De azért idővel rájöttem, mit tettél velem azon az estén – folytatta Theo. – És az azt megelőző hetekben, hónapokban. Megértettem, hogy minden, amit mondtál, hazugság volt.

Na tessék, mégiscsak utolérte a múlt...! Sofia elfordult, de a férfi megfogta az állát, és visszafordította a fejét maga felé. Kényszerítette, hogy szembenézzen az igazsággal.

– El tudod képzelni, milyen fájdalmas volt a felismerés, hogy egy nem létező lányba szerettem bele? Hogy az érzéseim csak melléktermékei voltak egy unatkozó kis hercegnő csínytevéseinek, akinek kedvenc szórakozása sakkfiguraként ide-oda tologatni az embereket? Mellesleg tudtad, hogy az utolsó kis csínyed miatt kirúgtak a suliból?

Sofia összerezett, és ösztönösen hátrált egy lépést.

– Ó, te jó ég, ezt nem...

– Szóval nem tudtad? – Theo hangja remegett a dühtől. – Hát arra sem vetted a fáradságot, hogy legalább egyszer utánakérdezz, mi lett velem? Arra bezzeg volt eszed, hogy otthagyd a sálamat az igazgató kocsija mellett, és besározz, de utána egy gondolatot sem vesztegetted rám... Arra, hogy mindent elveszítettem. A jó nevű egyetemem, amelyek addig ösztöndíjjánlatokkal bombáztak, utána hallani sem akartak rólam. Anyámat kirúgták a munkahelyéről, és alamizsnáért könyörögve, lehajtott fejjel és üres kézzel kellett visszakönyörögni magunkat a családjához. Nos, én gondoltam rád abban az időben nem is keveset. Egy pillanatra sem felejtettem el, hogy minden rosszat, ami

történt velem, neked köszönhetek.

A férfi szavai úgy érték Sofiát, mint egy arculcsapás. Nem tudta, hogy Theót kicsapták a gimnáziumból. A sálra pedig nem is emlékezett. Arra sem, hogy egyáltalán nála volt, amikor elkövette az igazgató autóját. Az történt, hogy közvetlenül a csínytevést követően megjelentek az iskolában a szülei, és tájékoztatták, hogy az apja a vizsgálati eredmények szerint korai demenciában szenved. Sofia kis világa abban a pillanatban összeomlott. Miközben azt hallgatta, hogy minden megváltozik, és valószínűleg sokkal hamarabb át kell vennie a trónt, mint eredetileg gondolták, egyre Theóra gondolt. Aki éppen a bozótosban várt rá.

Könyörgött a szüleinek, hadd beszélhessen a fiúval, de ők hajthatatlanok voltak. Betuszkolták a limuzinba, ami egyenesen a reptérre vitte őket. Sofia végig úgy érezte magát a királyi gép fedélzetén, mintha Svájcban hagyta volna a szívét.

Később valóban nem gondolt rá, mi lett Theóval. Nem engedhette meg magának, hogy ilyen irányba kalandozzanak a gondolatai, mert akkor biztosan összeomlott volna.

De ezt nem mesélhette el most Theónak. Már csak azért sem, mert az apja betegsége a mai napig államtitoknak számított, és komoly következményekkel járhatott volna, ha kiszivárog. Ennek ellenére természetesen készen állt rá, hogy elégtételt szolgáltasson a férfinak. Ez volt a legkevesebb, ami kijárt neki annyi igazságtalanság után. Egek, hiszen megérdemelt minden keserű szemrehányást, minden megsemmisítő pillantást, amit Theo vetett rá! Tartozott annyival egykori szerelmének, hogy ezt elismerje. Egyebet úgysem adhat neki.

– Mondd csak, Sofia, volt egyáltalán valami, amit komolyan gondoltál abból, amit akkor mondtál nekem? A terveidről, a jövődről... hiszen pontosan tudtad, hogy az egész képtelenség. Miért kellett a hazugságaidat csókokkal, simogatásokkal és kedves szavakkal megfűszerezned? Mikor jöttél rá, hogy a hatalmadban áll megsemmisíteni engem? Tönkretenni az egész életem? Még azelőtt, hogy megszólítottál volna, vagy csak később, amikor felismerted, milyen könnyen manipulálható vagyok?

– Elég! – csattant fel a lány, mert úgy érezte, nem bírja tovább. Egyszerűen túlságosan fájt.

– Elég? Hiszen még el sem kezdtem igazán. „Kérlek, vigyél el innen, Theo! Segíts nekem, nem akarok visszamenni Londorrára!” – utánozta Sofia kétségbeesett hangját a férfi.

És ez fájt. A gúny legalább annyira, mint a visszaemlékezés azokra az időkre, amikor Sofia még úgy gondolta, elmenekülhet a királyi kötelezettségek elől.

Theo tisztában volt vele, hogy túl messzire ment. Túl sokat mondott, túl sokat árult el a fájdalomából. Nem kellett volna. Abban a pillanatban, ahogy ezek az utolsó szavak kicsúsztak a száján, meglátta az el nem sírt könnyek szomorúságát Sofia szemében. Elfojtott egy cifra káromkodást. Küzdött a szívében feltámadó együttérzés ellen, nem akarta megsajnálni a lányt. Nem követheti el újra ugyanazt a hibát. Nem hiheti el újra Sofia kis színjátékát.

– Félrevezettél! – sziszegte. – Valójában semmit sem tudtam rólad.

Hirtelen mintha elszakadt volna a láthatatlan kötelék, mely az elmúlt tíz évben mindvégig összekötötte őket. Talán a rengeteg fájdalom és az elidegenedés miatt. Theo ámulva figyelte, hogyan változik meg Sofia arckifejezése, hogyan ölti magára a sebezhető fiatal lány a megközelíthetetlen fenség álarcát. Csak a szemében égő tűz árulkodott az érzelmi káoszról, amely a bensőjében tombolt.

– Igazad van. Semmit sem tudtál rólam. Egy gyermeket ismertél meg, egy vadóc kislányt, aki imádott szembeszegülni a szabályokkal, és akit nem érdekelt, mit gondolnak róla mások. Egy elkényeztetett kis teremtést, aki semmit sem tudott a való életről és a tettei következményeiről. Sajnálom, ha ez a meggondolatlan kislány megbántott. Őszintén. De ő már nem létezik, legfeljebb az emlékeidben.

Ez a lagymatag bocsánatkérés korántsem elégítette ki a férfit. Úgy érezte, ennél sokkal több jár neki. A sok szenvedésért és bizonytalanságért, a megaláztatásokért, amelyeket mind Sofia miatt kellett elszenvednie.

– Remélem, elégedett vagy, mert most már tényleg mennem kell...

– Hogy kiválaszd a következő férjedet?

Sofia ledermedt.

– Honnan tudsz te erről?

A férfi keserűen felnevetett.

– Lám, lám, megint titkolózni akartál előttem, de ezúttal nem jött össze. Na mesélj arról a szerencsétlen flótásról, aki a következő áldozatod lesz!

– Áldozatom? – A lány felsóhajtott. – Theo, te semmit sem értesz. Itt én vagyok az egyetlen áldozat, de gondolom, ezt hiába is magyarázom, mert fogalmad sincs sem a kötelességtudatról, sem az áldozatvállalásról. Arról, mi mindent kell megtennem az országom, a népem érdekében. És mi mindenről kell lemondanom.

– Ó, szegény kis dúsgazdag hercegnő! Szóval úgy gondolod, neked súlyosabb gondjaid vannak, mint a nálad kevésbé szerencséseknek?

– Azt nem mondtam. Viszont nekem is vannak gondjaim. Ha mások is, mint a többségnek.

– Annak idején arról ábrándoztál, hogy egybekelünk – hányta a szemére Theo, és egyidejűleg el is szégyellte magát, amiért ez az érzelgős mondat kibukott belőle. – Aztán mégis azt az unalmas fickót választottad helyettem.

– Ne beszélj így róla, kérlek!

– Miért, talán nem volt unalmas? Láttam fényképeket rólatok, és nemcsak én, de az egész világ látta azokat a fotókat. Nem úgy néztetek ki, mint egy házaspár, hanem mint a testvérek... És a halála után... Egyszer sem láttam, hogy sírtál volna.

Ha nem lett volna annyira sötét, Theo észrevehette volna, mennyire elsápadt a lány.

– Mondd csak Sofia, éreztél szenvedélyt iránta? Vágytál úgy az érintésére, mint az enyéme annak idején?

Elégedett volt, amikor Sofia felszisszent. Szóval telibe talált.

– Emlékszel még, milyen volt annak idején, amikor megöleltük és megcsókoltuk egymást? Vagy akkor is hazudtál? Azt is csak megjátszottad?

Úgy érezte, ezt feltétlenül tudnia kell.

Sofia szóra nyitotta a száját, Theo pedig megbabonázva meredt az ajkára. Ó, mennyire szerette volna megízlelni, addig csókolni, míg mindketten bele nem szédülnek a vágyakozásba.

És addig, amíg... Theo elhessegette ezt a gondolatot, és közelebb lépett a lányhoz. Bár mindent előre eltervezett, most inkább az ösztönei hajtották. Tudni akarta, nem csalja-e meg az emlékezete, mint oly sok mindenkit az életben. Nem lehet olyan csodálatos, mint gondolja, vagy mégis?

Adott még egy lélegzétvételnyi időt Sofiának, hogy ha akar, menekülhessen. A lány azonban ehelyett vágyakozva felsóhajtott, és ezzel megadta a kegyelemdöfést Theónak.

– Mondd, hogy nem kívánsz! Mondd ki, és elmegyek! Hazudj a szemembe még egyszer, utoljára!

– Képtelen vagyok – suttogta Sofia, és mélyen megvetette magát a gyöngeségéért.

A következő pillanatban Theo magához rántotta, az ajkára tapasztotta a száját, és vadul megcsókolta. Tíz hosszú éven át gyűlt benne ez a vágy, ez a szenvedély. Kész örület volt az egész.

A levegő szinte sistergett a visszafojtott feszültségtől, és mint a fuldokló a mentőövbe, úgy kapaszkodtak egymásba.

Theo sokáig azt hitte, elveszett, aztán kristálytisztán rátört a bizonyosság, hogy épp ellenkezőleg: végre megtalálta önmagát. Sofia csodálatos illata beburkolta, valósággal megszedítette. És igen, éppolyan fantasztikus volt a csókja, mint tíz évvel ezelőtt. Sőt talán még fantasztikusabb.

A fülében hangosan dübörgött a vér, de azért hallotta, hogy a lány felsóhajt. Vajon azért esdekel, hogy folytassák, vagy azért, hogy hagyják abba? Theo nem tudta volna megmondani. Ezért eleresztette Sofiát, visszavonulót fújt, bár még mindig kába volt a csók intenzitásától.

A lány legalább annyira megdöbben, mint ő. Kezét az ajkára szorította, a szeme tágra nyílt, a pupillája óriásira nőtt.

– Látod, ez az a Sofia, akit én ismerek – mondta diadalmasan Theo.

– Gazember! – sziszegte a lány, majd hirtelen sarkon fordult, és beszaladt az épületbe.

Legalább igazat mondott. Theo maga is gazembernek tartotta magát. Ez az iménti jelenet ugyanis

nem volt teljesen véletlen. Hideg számítás volt mögötte. Theo meg akarta büntetni Sofiát. Ezért megbízott egy lesifotóst, hogy örökítse meg a találkozásukat. Bár igazából inkább egy hisztérikus veszekedésre számított, nem egy csókra, de így is jó. Mondhatni, túl szép, hogy igaz legyen.

A fő, hogy Sofia de Loria megfizessen azért, hogy tönkretette az életét.

3. FEJEZET

Rajtakapták a gyászoló hercegnőt!

Szomorú özvegyből botrányhős nő?

Sofia hercegnő megszelídíti a borkereskedelem fenegyerekét?

Ilyen és ehhez hasonló szalagcímekkel jelentek meg az elkövetkező napokban a pletykalapok, amelyek mind címlapon hozták a csókolózó Sofia és Theo képét.

A hercegnő kinézett az autó ablakán, és vetett egy pillantást Monaco leghíresebb sétálóutcájára. A lámpák fénye ezernyi apró gyémántként csillogott a kaszinó előtti téren lévő szökőkút vizében.

Ám ez a nagy csillogás csak tovább tépázta eddig is erősen igénybe vett idegeit. Nem az borította ki a legjobban, hogy rajtakapták Európa egyik legkívánatosabb aranyifjával. Nem is az, hogy a harmadik vőlegényjelölt a botrány kitörését követően visszalépett.

Igazából azon háborodott fel, hogy Theo Tersi, az ismert szoknyavadász vonakodott állást foglalni az ügyben. Pedig ha hírbe hozták valakivel, ezt mindig megtette. Vagy megerősítette, vagy cáfolta a híreszteléseket. Most azonban hallgatott, további táptalajt biztosítva az egyre vadabb pletykáknak. Sofia pedig nem nyilatkozhatott, megtiltották neki. A palotának ez volt a taktikája. Kivárni, míg magától el nem csitul a botrány.

A hercegnő azonban tartott tőle, hogy ennek az egésznek soha nem lesz vége. Amint meglátta a sokkoló reggeli címlapokat, rögtön tudta, hogy Theo előre kitervelt mindent. Nyilván nem véletlen, hogy jó időben pont jó helyen volt egy lesifotós, akinek sikerült kijátszania a helyszín szigorú biztonsági intézkedéseit.

Most már csak azt szerette volna tudni, miért tette ezt a férfi. Mi volt a célja mindezzel?

Lenyelt egy cifra káromkodást, amikor kiszállt a diplomata rendszámú limuzinból. A testében még ott bizsergett Theo csókjának emléke, pedig azóta három hét telt el. Nem tagadhatta, hogy a férfi közelsége, érintése felkavarta. Tíz év óta először engedte meg magának egy röpke pillanatra, hogy magával ragadja a szenvedély.

Másnap reggel a bulvárlapok címdalait megpillantva azonban jéggé dermedt. Elküldte a testőreit, akik különben egy pillanatra sem hagyták magára. Nem akart tanúkat ahhoz, ami most következik.

Kétségbeesetten próbálta a kapcsolatot felvenni Theóval, ám a férfi nem reagált. A Twitter-bejegyzései szerint az elmúlt két napot a monacói kaszinóban töltötte, amely előtt épp most állt meg a Sofiát szállító autó.

Két szőke, két palack pezsgő és két T.

Ezt írta Theo a kép alá, melyen két húsz év körüli fehéreneműmodellel pózolt, akik egy-egy üveg Dom Pérignont tartottak a kezükben. A férfi csúfondárosan vigyorgott a képen, mintha csak Sofiát akarta volna kigúnyolni. Nyilván az is volt a szándéka.

A hercegnő tisztában volt vele, hogy Theo se nem naiv, se nem ostoba. Nyilván pontosan tudja, hogy minden egyes indiszkrét szalagcím ilyen röviddel a botrányos csókolózós fotó után valóságos arculcsapás Sofia számára. Vagyis szándékosan akarja megalázni. Így áll bosszút rajta. És talán igaza is van abban, hogy megérdemel némi büntetést, ismerte el a lány. De mindennek van határa! Véget kell vetnie ennek a bosszúhadjáratnak, hogy lecsillapodhassanak a kedélyek, és ő megkereshesse a megfelelő vőlegényjelöltet.

Sofia a meglepetés erejét akarta kihasználni, ezért jött el a kaszinóba. Rá akarta venni a férfit, hogy cáfolja meg a sajtóban megjelent találgatásokat, miszerint viszonyuk van. Aztán gyorsan eltűnik innen, még mielőtt valaki megsejthetné, hol is tartózkodik.

Nem lesz semmi baj, nyugtatgatta magát. Senki nem sejt, hogy itt vagyok. Tíz éve ez volt az első alkalom, hogy testőrök nélkül nyilvános helyre ment, ami egyrészt feldobta, másrészt viszont

aggasztotta egy kicsit.

Időnként feltette magának a kérdést, vajon milyen lenne most az élete, ha az apja nem betegszik meg. Persze akkor is ő volna a trónörökös, de egy kicsit több ideje lett volna élni, szórakozni, megtalálni önmagát.

Vajon ha a szülei nem mennek érte a bentlakásos iskolába azon az estén, akkor kockára tett volna mindent, hogy Theoval együtt lehessen? Nem tudott válaszolni a kérdésre. Ahogy arra sem, mi történt volna azon a bizonyos találkán a bozótosban.

De ez most már mindegy is. Az a Theo, akibe bakfisként beleszeretett, nem létezik többé. A mostani Theo viselkedésében nyomát sem látta az egykori kedves, félszeg fiúnak. Csak a csók emlékeztette rá, de arra meg nem akart gondolni.

A biztonsági őr, aki beengedte az épületbe, jó alaposan megnézte magának. Odabenn sötét volt, és fülsiketítőn dübörgött a zene. A stroboszkóp fénye, mely a zene ritmusára villódzott, elvakította egy pillanatra. Sofia hunyorogni kezdett.

Mi a csudát keresek itt? – merült fel benne a kérdés. Miért nem küldtem inkább valaki más magam helyett?

Bár Theo valószínűleg nem állt volna szóba senki mással.

Ezért aztán Sofia félretette a félelmeit meg a kétségeit, és szemügyre vette a táncparketten vonaglókat. El sem tudta képzelni, hogy Theo is itt van ezek között a rángatózó testek között. Nem, kizárt dolog! Biztosan csak nézi a tömeget, ahelyett hogy a részévé válna.

Hirtelen felfedezte, hogy a terem végében van egy beüvegezett galéria. Egyszer csak észrevette odafent az egyik modellt Theo tweetjéből. A következő pillanatban aztán a mellette ülő Theót is meglátta, oldalán a másik lánnyal, előttük az asztalon újabb pezsgősüveg. Sofia azonnal elindult a galéria felé, ám a bejáratot egy kétajtós szekrény méretű biztonsági őr vigyázta.

Sofia el akart surranni mellette, a fickó azonban felemelte a karját, hogy feltartóztassa.

Van fogalma, ki vagyok én? – akarta mondani Sofia, aki nem volt hozzászokva az efféle bánásmóddhoz, ám egy másodperccel később rádöbbsent, hogy éppen inkognitóban van, tehát nem szerencsés felfedni a kilétét.

De akkor mit tegyen? Hogy jusson be? Fogalma sem volt róla, hogyan kezeljen egy ilyen helyzetet. Mindig mások intézkedtek helyette.

Kínáljon pénzt a behemótnak? De vajon mennyit?

Még mielőtt bármit mondhatott volna, rájött, hogy nincs készpénze. Semennyi sem. Tehetetlenségében csaknem elsírta magát. Vigye el az ördög Theo Tersit! Ez az egész az ő hibája!

A férfi mintegy végszóra feltűnt az ajtóban a nagydarab testőr mögött.

– Engedje be! – utasította a fickót, majd azon nyomban hátat fordított Sofiának, és visszatért az asztalhoz a modell-lányokhoz.

A szösziket figyelmen kívül hagyva Sofia kizárólag a férfihoz intézte a szavait.

– Beszélhetnénk? – kérdezte hangosan, megpróbálva túlharsogni a zenét.

Theo kérdőn a füléhez illesztette a kezét, mintha nem hallotta volna.

– Azt kérdeztem, beszélhetnénk-e? – üvöltötte Sofia, ám ebben a pillanatban elhallgatott a zene, és kizárólag az ő rikácsoló hangja visszhangzott a teremben.

Az ifjú hölgyek felvihogtak, Theo gúnyosan mosolygott, majd egy kézmozdulattal jelezte, hogy csak tessék, beszéljen, ha akar.

– Négyszemközt, ha lehet.

– Elmondhatod itt és most, amit akarsz. Hallgatlak.

Sofia majd felrobbant dühében, és bár nagy kedve lett volna hozzá, hogy valami hercegnőhöz egyáltalán nem illőt mondjon vagy tegyen, a hosszú évek óta gyakorolt önuralma győzött. Önkéntelenül is megdörgölte a régi heget az alkarján, miközben a megfelelő szavakat kereste.

– Üzleti ügyben kell beszélünk.

– Ül le! – biztatta a férfi, de Sofiának a szőke modellek valamelyike mellé kellett volna letelepednie, és erre nem volt hajlandó.

Hogyisne! Nem akar csatlakozni Theo rajongói klubjához!

– Inkább állok, köszönöm.

Az egyik lány odasúgott valamit Theónak, aki elmosolyodott, a másik szöszli meg hangosan felvihogott.

Sofiának mindinkább nehezebbre esett megőriznie az önuralmát. A férfit szegezve a szemét, a két lányt egy pillantásra sem méltatta. Csak állt, várt, és figyelt. Akár egész éjjel hajlandó lett volna itt szobrozni, amire feltehetően Theo is rájött, mert néhány perccel később elbocsátotta az ifjú hölgyeket, akik némi duzzogás után átültek egy távolabbi asztalhoz.

Theo az egyik pincérral hozatott egy széket Sofia hercegnőnek, aki méltóságteljesen helyet foglalt vele szemközt.

– Látom, az alkalomhoz illően öltöztél – mérte végig Sofiát, aki farmert és selyemblúzt viselt, lapos sarkú, hasítottbőr cipővel. – Igazán csinos vagy, szívi.

– Ne merészelj még egyszer így szólítani! – háborodott fel a lány.

Theo diadalmasan nyugtázta, hogy most is képes Sofiát egy pillanat alatt kihozni a sodrából. Mindig is imádta őt cikizni, ez sem változott. Most ráadásul nem csak fel akarta bosszantani. Most bántani akarta. Azt szeretne volna, ha a lány is ugyanúgy szenved, mint ő annak idején, amikor rádöbbsent, hogy Sofia elárulta.

Ugyanakkor csalódottan állapította meg, hogy a hercegnő közelsége pontosan ugyanolyan elemi erővel hat rá, mint egykor. Alig tudta róla levenni a szemét. Igaz, Sofia is majd felfalta a tekintetével. Szóval ő sem felejtette még el egészen... A felismerés végtelen elégtétellel és megkönnyebbüléssel töltötte el a férfit.

– Theo...

– Parancsoljon, Sofia hercegnő!

A lány figyelmeztető pillantást küldött feléje. Most pontosan olyan volt, mint tíz éve, amikor Theo beleszeretett. A felismerés döbbenetét csak kicsit enyhítette a tény, hogy a környező asztaloknál ülők felismerték Sofiát, és titkon vagy nyíltan, de szinte mindenki fotózni kezdte őket. Csodás! Ő aztán nem lesz Sofia iondorrai hercegnő piszkos kis titka. Ezúttal nem. Most nem hagyja, hogy Sofia egyszerűen eldobja és elfelejtse.

– Ki kellene adnod egy sajtónyilatkozatot – mondta a lány, miközben igyekezett úgy tenni, mintha nem venné észre a telefonok vakuinak villanását. – Cáfolnod kell a híreszteléseket!

– Mit, fenség? Hogy megcsókoltuk egymást? Attól tartok, ezt aligha tagadhatom le.

– Azt, hogy viszonyunk van! – sziszegte ingerülten Sofia. – Nem hagyhatom, hogy a világ azt higgye...

– Hogy egy görög fattyú szeretője vagy?

– Milliomos aranyifjút akartam mondani.

– Talán inkább egy milliárdos aranyifjúé – helyesbített önelégülten Theo, aki nagyon büszke volt az üzleti sikereire, és joggal. – Ha nem hiszed, szívesen megmutatom az üzleti könyveimet.

– Nem azért jöttem, hogy arról vitatkozzam, milyen nevekkel illet téged a sajtó! – fakadt ki Sofia.

– Sokkal inkább az érdekel, engem hogyan emlegetnek, és nem nagyon tetszik az, amit mostanában a címlapokon látok. Kérlek, hass oda, hogy vége legyen ennek az örületnek!

Theo elfojtott egy diadalmas mosolyt, és vállat vont.

– Sajnos nem tehetem.

– Miért nem?

– Mert nem illene a tervembe.

– Miféle tervedbe? – Sofia rosszat sejtett. A szeme elsötétült az aggodalomtól.

A férfi felállt, és egészen közel lépett hozzá. Szerette volna látni a reakcióját. A legapróbb részletét is ki akarta élvezni annak a helyzetnek, amikor a hercegnő ráébred, hogy tehetetlenül ki van szolgáltatva Theo Tersi kénye-kedvére. – Szeretném, ha megtanulnád, hogy minden következményekkel jár. És az embernek felelősséget kell vállalnia a tetteiért. Mi, egyszerű halandók nem arra vagyunk, hogy a hatalmasok eljátszadozzanak velünk, és aztán miután ránk untak, a szemétre dobjanak.

Meg kell tanulnod egyszer és mindenkorra, hogy nem vehetsz el tőlem mindent, ami értékes, hogy aztán egyszerűen elsétálj! – tette hozzá gondolatban.

– Megfizetsz mindazért, amit ellenem elkövettél.

– De Theo...

A lány közbeszólásával nem is törődve, a férfi folytatta:

– Azt akarom, hogy valóra váljon, amit annak idején kívántál. Teljesítem a kérésedet, Sofia, viselheted a gyűrűmet, mert eljegyezlek.

Érdeklődéssel figyelte a lány arcát, amely maszkká merevedett. Ezt a jeges önfegyelmet még nem ismerte, Sofiának ez az arca teljesen új volt számára. Theo nem erre a reakcióra számított, nem ezt akarta elérni. Azt szerette volna, ha a lány dühbe gurul. Ha tajtékozni kezd.

– Ez a mostani sajtóhadjárat még semmi – folytatta könnyörtelenül. – A neved mostantól elkerülhetetlenül összeforr az enyémmel. Ezek után egyetlen királyi család sarja sem akar majd elvenni, akármilyen kétségbeesetten próbálkozol is. Kinek kellene az én levetett szeretőm? Mostantól valahányszor botrányba keveredek, és hidd el, *agapi mou*, hogy ez igen sűrűn megtörténik majd, a te neved is újra meg újra előkerül és besározódik. A bulvársajtó nem lesz rest minden alkalommal felemlegetni, ki az én állítólagos kékvérű kedvesem.

A férfi ajka gunyoros mosolyra húzódott.

– Örvendj, Sofia, mert most teljesül az óhajod! Az enyém lehetsz egészen. És félreértés ne essék: nem elegendő, ha beleegyezel a házasságba! Azt akarom, hogy könnyörögj. Hogy esdekelj. És akkor talán elveszlek.

Ahogy az anyja is könnyörgött a főnökének, hogy ne rúgja ki. Aztán meg a családjának, hogy fogadják be. Ahogy Theo maga esdekel, hadd kaphasson egy darabka földet, hadd próbálja meg elkészíteni a saját borát.

Sofiának ugyanígy kell könnyörögnie!

„Azt akarom, hogy könnyörögj. Hogy esdekelj.”

Sofiának hosszan visszhangoztak a fülében a keserű szavak.

Ezt Theo sem gondolhatja komolyan. Teljesen kizárt, hogy hozzámenjen. Egyszerűen túl sok minden választja el őket. A múlt eseményei, az elszenvedett sérülések és a harag, amelyet egymás ellen táplálnak.

De egyetlen pillantás a férfi égő szemébe elárulta, hogy nagyon is komolyan gondolt minden szót. Theo úgy méregette, mint vadász a rémült, sarokba szorított, esélytelen zsákmányállatot, akivel még szívesen eljátszadózott volna egy kicsit. Sofia gyűlölt préda lenni. És Theót is gyűlölte.

Kétségbeesetten kereste a kiutat ebből a helyzetből.

– Mondd csak, mi a jó neked ebben?

– Még kérde? Az eladásaim az egekben, lassan már nem tudom teljesíteni a megrendeléseket. Ki tudja, te talán még egy királyi pecsétet is elintézhetnél nekem a boromra. – Theo ugyanolyan hanyagul vonogatta a vállát, mint kamaszkorában, és ezzel már akkor is az örületbe kergette Sofiát.

– Ez most komoly? Egy életre hozzám kötnéd magad csak azért, hogy növeld az eladásaidat?

– Ez sem alábbvaló, mint férjhez menni az alattvalóid kedvéért.

– De hát mi lesz a...?

– A szerelemmel? A „boldogan éltek, míg meg nem haltak”-kal? Efféle illúzióim már nincsenek. Idejekorán megtanítottad, hogy nem szabad hinni a tündérmesékben.

– Szóval akkor zsarolással ráveszel egy házasságra? Hozzád kell mennem, nincs is más választásom?

A lány hangja páni félelemtől árulkodott.

– Már hogyne lenne. – Theo derűsen elmosolyodott. – Hátat fordíthatsz nekem, és soha többé nem kell találkozunk. Igaz, akkor a jó hírednek annyi. Vagy elsimítjuk ezt a címlapot érő kis botlásodat egy hét országra szóló álomesküvével.

Tehát komolyan gondolja. Most már teljesen biztos. Ó, te jó ég, most mit tegyen?

– Most kell a válasz, Sofia. Most, azonnal!

A lány tudta, hogy veszített. Theónak mindenben igaza van. Az esélye annak, hogy jó